

Pirtin Viesti

Syksyinen opistoranta

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1955

N:o 4

Mikkelinpäivänä

Mark. 9: 33—40.

Jeesus sanoo: "Jos joku tahtoo olla ensimmäinen, on hänen oltava kaikista viimeinen ja kaikkien palvelija." Kuka tämän mukaan on ensimmäisellä sijalla? Se, joka itse panee itsensä viimeiselle. Se, joka ajatellessaan omaa hengellistä tilaansa, omaa rakkauttaan Jeesukseen, omaa tunnustamistaan, omaa vaellustaan, omaa käytöstään asettaa itsensä viimeiselle paikalle. Eikö se ole ihan samaa, mistä Jeesus sanoo: "Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta."

Ajattele Pietaria: "Vaikka kaikki muut loukkaantuisivat, niin en ainakaan minä." Hän asetti itsensä ensimmäiselle sijalle. Mutta ajattele Pietaria, kun Jeesus ilmestyy hänelle Genessaretin järven rannalla. Herra kysyy Pietarilta: "Simon Johanneksen Poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?" Pietari vastaa: "Rakastan, Herra, sinä tiedät, että olet minulle rakas."

Ajattele Paavalia: "Olen halvin apostoleista, vähin pyhien joukossa, suurin syntisistä."

Tuo Jeesuksen sana on synnyttänyt paljon farisealaista nöyryyttä. Sellaista nöyryyttä, jossa suu puhuu synnintunnosta ja kurjuudesta. Vieläpä kielletään Jumalan Pyhän Hengen työ meissä. Voidaan nöyryydessä sanoa, ettei ole vielä mitään parannusta tapahtunut, en ole vielä mikään uskovainen, vain sentähden, että voitaisiin olla kaikkein viimeisenä kaikkein ensimmäinen.

Mutta Jeesus sanoo myös: *k a i k k i e n* palvelija. Pannaan paino sanalle: kaikkien. Opetuslapset tahtoivat palvelulla, mutta vain yhtä. He loivat silmänsä ylös ja näkivät vain yhden, Mes-

siaan, kuninkaan kirkkaudessa, jota tahtoivat palvella. Mutta he loivat katseensa alas, näkivät äärettömän kansanpaljouden. Ja nyt he ajattelevat: he ovat meidän alamaisiamme, meidän palvelijoitamme. Nyt Jeesus pudottaa heidät alas korkeilta tuoleilta, niin alas, ettei heidän alapuolelleen jää enää ketään, joilta he voisivat vaatia palvelusta, vaan kaikki ovat herroja, joita heidän tuli palvella.

Jeesus tekee tämän havainnollisella tavalla. Hän otti lapsen, asetti sen heidän keskelleen, ja otettuaan sen syliinsä, hän sanoi: "Joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut, ja joka minut ottaa tykönsä, se ei ota tykönsä minua, vaan hänet, joka on minut lähettänyt." Muistamme, mitä opetuslapset ajattelivat lapsesta: He nuhtelivat niitä, jotka toivat lapsia Jeesuksen luo. Nyt Jeesus sanoo: Tuo lapsi on teidän yläpuolellanne, tuo on se kuningas, jota te olette velvolliset palvelemaan. Te haluatte palvella minua. Jos niin haluatte, niin palvelkaa tuota lasta. Äiti, isä, usein tuskastut lapseen, ethän vain silloin tuskastu palvelemaan Jeesusta? Opettaja, pyhäkoulunopettaja, oletko holhonnut lapsia Jeesuksen nimeen.

— — —

Tämä päivä, tämä Mikkelinpäivä, lasten ja enkelien päivä, varottaa meitä isoja ihmisiä kaikesta itsekorostuksesta. Pysykäämme alhaalla vaivaisina syntisinä, joilla ei ole muuta turvaa kuin Jumalan armo.

K. V. Tamminen: "Pyhällä paikalla", Mikkelin päivän saarnasta.

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 4 Päätoimittaja: Toivo Salomaa 1955

Oletko valmis?

*Voi, tullut olet syyskuu,
sadon ja korjuun kuu!
Jo vaaroillamme koivut kellastuu.*

*Kun tullut olet syyskuu,
niin illat tummentuu
ja lähtövirttä laulaa pääskyin suu.*

*Nuorellakin joka kuu
voi olla viime kuu.
Hän määrää, mihin sirppi laskeutuu.*

*Niin, tultuasi syyskuu,
taas luonto valmistuu
valtaan kuoleman, missä uudistuu.*

*On ihmiselon syyskuu
valmistusajan kuu.
Jumalan kallis vilja tuleentuu.*

Valva Salomaa

Kallio lähetysoasia

Keväällä tulivat lähetykentältämme Japanista kotimaahan pastori ja rouva Savolainen. Evankeliumijuhlilla olleet saivat jo heihin tutustua. Kuvassa näemme heidät keskellä suomalaista maisemaa, Iitissä Hiedenvuorella, jonne Sairalan ev. kansanopistolla pidetystä ev. ylioppilaskokouksesta tehtiin retki. Adventtina saamme pastori Savolaisen opistollemme vieraaksi yhdessä japanilaisen pastori Seigoro Ushimarun kanssa.

Minulla on suuri ilo saada tässä tuoda terveiseni Japanista Pirtin viestin lukijoille. Kuohuvan, muuttuvan, uudelleen jaloilleen nousevan Japanin keskeltä ne tuon. Sinne jäi kaunis maa korkeine vuorineen, kirkkaine hiekkaisine merenrantoineen, riisipeltoineen, sinne nuo kimonoihin puetut ihmiset, heidän "paperitalonsa", heidän kirjainkoukeronsa. Ei kuulu enää korvissa jo niin tutuksi käynyt japaninkieli, ei tarvitse enää täällä kumarrella. Ja sittenkin on mielessä kaipaus. Sinne jäi monta ystävää, vuosien varrella hankitut uskon veljet ja sisaret, nuoremmat ja vanhemmat. Sinne jäi monta tutuksi käynyttä kirkkoa, ja koko tuo lähetykenttä, jota oli mieluista samota ristiin, rastiin, suunnitella uusia hyökkäyksiä.

Kun ajattelee japanilaista nuorta, joka on lähdössä elämän taipaaleellensa, niin toisaalta on sanottava, että hänellä on edessään suuri monipuolinen, monta elämänuraa ja monia mahdollisuuksia avaava yhteiskunta. Mielikuvitus voi lentää paljon vapaammin kuin meillä tulevaisuutta suunnitellessa. Toisaalta on kuitenkin sanottava, että kilpailu on ankara. Ja monesti on vaikeata päästä leipään käsiksi. Onhan tuo maa vain noin Suomen kokoinen ja väestöä ar-

violta 85 miljoonaa tällä hetkellä. Siksi ovat siellä koulut täynnä nuorisoa, ankara kilpailu käy jo oppikouluun tai muuhun opinahjoon pääsemisestä, ja paljon on niitä, jotka ovat tulleet tässä kilvassa syrjään heitetyiksi.

Japanin nuoriso on tällä hetkellä edelleen ilman melkein pä minkäänlaista henkistä tai siveellistä selkärankaa, joka sitä auttaisi terveeseen ja onnelliseen elämään. Pakanauskonnot ovat täysin kykenemättömät sitä antamaan. Kansallistunto on vieläkin enemmän tai vähemmän lamassa. Koulut eivät anna uskonnollista tai eetilistä opetusta, koska se on uskonnonvapauden nimessä jätettävä pois kouluohjelmista sellaisessa maassa kuin Japanissa, joka on täynnä erilaisia uskontoja tai uskonottomuuksia. Ainoa selkäranka on vanha yhteiskunnallinen tapa, joka asettaa määrättyt vaatimukset niille, jotka tahtovat kunniallisesta ihmisestä käydä. Nämä vaatimukset ovat aivan toiset kuin mihin me olemme totuneet. — Ja luonnollisesti on Japanin nuori vailla sitä, mikä yksin voi antaa rauhan rauhattomaan omaantuntoon. Ei ole siksi ihme, että pakanallinen tapa pitää kahleissaan maalaisnuorisoa ja kaupunkilaisnuoret joutuvat kaikenlais-

Lahkot ja me.

Ei ole harvinaista, että nuoret opistoajan jälkeen joutuvat tekemisiin lahkojen kanssa. Siksi lienee paikallaan kosketella lyhyesti tätä asiaa ja tarkastella, mitä ohjeita Raamattu antaa meille suhtautumisessamme toisenlaisen uskonkäsitteksen omaaviin.

Lahkohan on aikaisemmasta kristittyjen muodostamasta yhteisöstä, esim. kansankirkostamme irtautunut uskonnollinen liike, joka on luonut oman seurakunnallisen järjestyksen ja sen mukaisesti toimii itsenäisenä. Tällaisen uskonnollisen liikkeen alkuna saattaa olla hengellinen herätys, jossa on esiintynyt syvemmän hengellisen elämän kaipuuta.

ten oppien ja -ismien vietäväksi. On todella sääli, että ja järkyttävää nähdä, kuinka reipasta nuorisoa heittelevät milloin mitkään tuulet ja vievät milloin minkäkinlaiset virrat, kun ei ole mitään varmaa ja turvallista, josta pitää kiinni. Ei ihme sitten, että jo nuorten joukossa on niin paljon rauhattomuutta, sairautta, epätoivoa, etsintää, toivottomuutta.

On suuri asia saada viedä näille nuorille elämän sanaa Jeesuksesta Kristuksesta, jonka ristinkuolemassa synnit ovat sovitettut ja elämän ovi auki myös japanilaiselle nuorelle. Nämä sielut ovat kalliita meidän Vapahtajallemme. Ja juuri siksi on myöskin lähetysasia kallis. Herra Jeesus kutsuu meitä työhön näitten Japanin nuorienkin puolesta. Mikäli meistä riippuu, älköön enää yhdenkään matka jatkuko pimeässä syntitaakkoja kantaen, rauhattomana. Elämän sanan on saatava vapauttaa sielut synnin, kuoleman ja sielun vihollisen orjuudesta Jumalan lapsen vapauteen ja elämän osallisuuteen.

P a a v o S a v o l a i n e n

Kun kuitenkin tällaisten liikkeiden käsityksissä usein esiintyy yksipuolisuutta jopa erehdyksiäkin, joita tällaisiin kysymyksiin perehtymättömät julistajat voimakkaasti korostavat itsekään täysin tajuamatta, "mitä varmaksi väittävät" (1 Tim. 1: 7), on ymmärrettävääkin, että kirkon taholta on suhtauduttu torjuvasti käsitysten sekaannusta aiheuttavaan toimintaan. Samanaikaisesti jokainen tällainen liike, joka näyttää tyydyttävän ihmisten hengellisen elämän tarpeita, antaa kirkolle aihetta tarkastella, onko sen taholta jotain laiminlyötyä. Eikä kirkkomme tahdo tätä jättää tekemättä.

Puheena olevien liikkeiden piirissä on pyritty ottamaan Raamatun sana tinkimättömän vakavasti ja tekemään totta kristillisyydestä käytännössä. Nämä pyrkimykset ovat oikeita, mutta niiden toteuttamisessa on usein jouduttu harhaan. Kun Raamatun selittämisessä pidetään jonkun yksityisen saamaa "sisäistä Hengen valoa" niin ratkaisevana, että vanhakin, ehkä vuosisatoja todeksi eletty uskonkäsitys saatetaan melko kevyesti julistaa vääräksi ja arvottomaksi, silloin ollaan arveluttavalla kohdalla, josta tie täydelliseen mielivaltaisuuteen on avoinna. Kun nähdään ja uskotaan Jumalan Hengen valaisevan ja johdattavan totuuteen ainoastaan tässä samoin ajattelevien joukossa, mutta ei muualla, silloin on hengellinen ylpeys uhkaavan lähellä. Paavalikin oli aikanaan joutunut torjumaan omalta kohdaltaan tämän tapaisia ajatuksia ja sanoo oman käsityksensä perusteluksi (esim. 1 Kor. 7: 40): "Minä luulen, että minullakin on Jumalan Henki".

Luottamisesta tähän "Hengen valoon" seuraa sitten lahkojen piirissä kovin tuttu suuri varmuus heidän erikoisop-

pinsa ratkaisevan tärkeästä merkityksestä. Ellei uskova ihminen eroa entisestä piiristään ja liity heihin, alistu uudelleen kastettavaksi tms., sanotaan, että hän on tottelematon Jumalan totuudelle, jäänyt puolitiehen ja jäävä ilman täydellistä siunausta. Saattaapa tämä ajatus saada niinkin voimakkaan korostuksen, että "vain täällä on Kristus" ja pelastuminen mahdollista, mutta ei muualla. Jeesus on itse sanonut omilleen jo edeltä tällaisen erehdyksen olevan tulossa (Mt. 24: 23—25).

Samoin kuulee usein lahkojen piirissä väitteen, että vain heillä on totuus. Toisin uskova leimataan tahalliseksi vääristelijäksi, mutta "totuutta rakastava, ymmärtäväinen" tutkija ei voi tulla muuhun tulokseen kuin heidän käsitykseensä. Muiden tutkijoiden totuudenrakauskin tehdään vähintään epäilyksenalaiseksi. Uskotellaan, että esim. Raamattu on tahallisesti jossain kohdassaan käännetty väärin, tai siitä on jätetty jotain pois totuuden peittämismielessä. Toisaalta taas uskotaan ja väitetään, että Hengen valaisema oppia saamatonkin pystyy asiantuntijan veroisena ratkaisemaan opillisiakin kysymyksiä. Mitä sanottaisiin tällaisesta väitteestä muiden alojen kysymyksissä, esim. lääketieteen, laintuntemuksen, rakennusalan tai elinkeinoelämän piirissä?

Yhteenkuuluvaisuuden tunto muiden Kristukseen uskovien kanssa on hyvin heikko ja miltei kokonaan kadonnut lahoissamme. Sen sijaan tämä tunto on erittäin voimakas omassa pienessä samoin uskovien piirissä. Usein on valitua ja kipeästi koettu, miten lahkohenki luo jyrkän, rakkaudettomuutta uhoavan rajan entisten uskonystävienkin välille, joista joku on joutunut tämän hengen valtaan. Paavali tahtoi aikanaan torjua tällaisen hajaannuksen. Hengen tarkoitus on vaikuttaa yhteiseksi hyödyksi (1 Kor. 12: 7), ja Kristuksen ruumis on se kokonaisuus, jonka jäseniä kaikkien

uskovien tulisi olla (1 Kor. 12: 22). Tässä on ero lahkojen ja kirkkomme piirissä vaikuttavien herätysliikkeitten n.s. suuntien välillä, jotka pyrkivät käytännössä toteuttamaan tätä Paavalin lausumaa ajatusta. Ja vaikka tunnettaisinkin jokin uskovien piiri läheisemmäksi, "hengelliseksi kodiksi", on meillä Jeesuksen sana: "Jos te osoitate ystävällisyyttä ainoastaan veljillenne, mitä erinomaista

Nuoret miehet opistoon!

Naisoppilaiden paikat ovat jo jonkun aikaa olleet varatut, mutta miesten puolella on vielä tilaa. Oletko, entinen opistolainen, puhunut opistoasiasta jollekin. Ellet olisi vielä, tee se nyt. Uusi kurssimme, joka alkaa lokakuun puolivälissä on varautunut palvelemaan myöskin miesten käytännöllisen opetuksen tarpeita. Käsityöopetuksen merkitys ja näkyvien tulosten rahallinen arvo on tunnettua. Lyhyemmät kurssit ovat myös merkittäviä. Salaojituskysymykset tulevat heti alkuun esille. Moottori- ja traktori-kurssi on jo useamman vuoden kuulunut ohjelmaan. Ja kuorma-auton ajokorttikin voidaan suorittaa, joskin siitä aiheutuu lisäkustannuksia, kunhan vain ikää on 18 v.

*Ennen muuta: tarvitsevat-
han miehetkin elämän tosi-
kestävää perustusta, joka on
Jeesus Kristus!
Tervetuloa!*

TOIVO SALOMAA

Tervehdys Japanista.

Sapporossa 1. 9. 55

HYVÄT TOVERILIITTOLAISET!

Kesä on taas mennyt. Teillä on varmaan paljon mieluisia ja rakkaita muistoja kuluneen kesän juhlilta ja kokouksista.

Minä olin tänä kesänä mukana yhdessä suuressa kokouksessa. Se oli Japanin kristillisten lastentarhojen opettajien kesäkokous, joka pidettiin täällä Sapporossa. Osanottajia oli lähes viisisataa eri puolilta Japania. Kokouksen eräs mielinpainuvimmista tilaisuuksista oli se, jolloin kokoukselle esitettiin eräs nuori lastentarhan opettaja, joka lähtee lastentarhan opettajaksi Okinawan saarella olevien japanilaisten keskuuteen, siis lähetyssaarnaajaksi.

Eräs vanha pappi piti sytyttävän lähetyspuheen. Hän puhui siitä, miten japanilaiset ovat yli sadan vuoden ajan saaneet ulkolaisten lähetyssaarnaajien

kautta kuulla evankeliumin sanomaa. Nyt olisi jo aika japanilaistenkin jotain tehdä evankeliumin levittämiseksi.

Useita vuosia oli etsitty Okinawan saarelle lähtijää, mutta ei ollut löytynyt. Niinpä olikin ilo suuri, kun vihdoinkin eräs nuori lastentarhan opettaja ilmoitti olevansa valmis lähtemään.

Japanin kristillisten lastentarhojen yhdistys kustantaa hänen matkansa ja olonsa Okinawalla. Kaikki tähän yhdistykseen kuuluvat lastentarhat maksavat Okinawan lähetyksen hyväksi määrätyn summan vuodessa ja lisäksi kerätään lasten keskuudessa kolehti.

Oli oikein mieltä lämmittävää olla mukana tuossa tilaisuudessa. Sai tuntea, että lähetystyö Japanissa ei ole ollut turhaa. Sen tuloksena on Japanissakin syntynyt lähetysrakkaus vielä pimeydessä eläviä maamiehien kohta.

Pirtin Viestin lukijoita sydämellisesti tervehtien

K a i s u P i i r a i n e n

te siinä teette? Eivätkö pakanatkin tee samoin?" (Mt. 5: 47).

Jumalasta vieraantuneita on keskeillä lämme paljon, ja heidän auttamisekseen riittäisi työtä kaikille. Hyökkäävä asenne toisin ajattelevia uskovia kohtaan sitävastoin on onnettomuus, joka hajottaa voimia. Tämä asenne on valitettavasti monien lahkolaisten toiminnassa ja varsinkin julistuksessa liiankin selvästi esillä, silloinkin kun se suuntautuu Jumalasta vieraantuneisiin. Se ei ole Jumalan Hengen vaikuttamaa. Toisin uskovien taji kirkon vikoileminen ei rakenna ketään, ei silloinkaan kun esitetyt moitteet olisivat todellisuuden mukaisia, mutta sellainen puhe on kyllä mieluista kuultavaa hyvin monille ja löytää vastakaikua. On syytä muistaa Paavalin sana Ro. 14: 4. Kannattaa lukea se ja muistaa sitä.

Ei voi olla aiheetonta se, että Paavali mainitsee "Juonet, eri seurat, lahkot" luetellessaan "lihan tekoja", joiden vastakohtana hän esittelee "Hengen hedelmiä" Gal. 5: 20—22. Päättääpä hän luetelonsa (j. 21) sanomalla, että "ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa". Tämä merkitsee sitä, että tällainen lahkomieli, sellaisena kuin se valitettavasti usein ilmenee, ei voi kestää Jumalan edessä. Sen täytyy väistyä, samaan taivaaseen aikovien sydäimestä. Tämä mieli on varmaan niitä asioita, joita emme soisi Jumalan näkevän meissä suurena tilinteon päivänä; miten sitten nyt. Varmaan lahkojen omassa keskuudessa on paljon sellaisia, jotka ovat todella tästä lahkomiellestä vapaat. Katsokaamme myös, ettei sitä ole meissä itsessämme.

T o i v o S a l o m a a

Seurakuntasisaren työsaralta.

Tänään kai lähemmekin kaikki yhdessä "kierrokselle". Haluan viedä teidät mukanani päiväksi siihen työhön, mikä on toistaiseksi minun ja monen "kanssasisaren" elämäntehtävä ja joka kenties kiinnostaa teitä, nuoremmat Pirtin Vies-tin lukijat. Sanon kuitenkin etukäteen, että yhdessä päivässä ette saa seurakuntasisaren työstä kuin hyvin kalpean kuvan.

Aloittakaamme siis aivan aamusta. Olen kotona varmimmin tavattavissa aamulla klo 8—9. Silloin tulee luokseni potilaita, jotka käyvät saamassa jotakin lääkehoitoa, tavallisimmin "pistoksia" tai neuvottelemassa kotihoidosta tai muista asioista. Puhelin soi ja siinäkin saa neuvotella päivän töistä, monet pyytävät kotiin joko sairas- tai huoltokäynnille. Heti 9:ltä on tilattava lääkäreiltä vastaanottoaikoja potilaille. Usein nämä työt vievät aikaa luvattoman paljon. Mutta tänään pääsemme kierrokselle jo klo 9.30. Nyt menemme niiden luo, jotka ovat olleet vuodepotilaina jo useita aikoja. Heitä on tälläkertaa hoidossani viisi vanhusta. Jokapäiväinen hoito on: aamupesu, hiusten kampausta ja vuoteen sijaaminen sekä lääkkeen annostelu päiväksi. Näissä askareissa ei saa viipyä kauan ja onneksi he ovatkin kaikki samalla suunnalla, niin ei mene matkoihinkaan aikaa.

Sitten kiiruhdamme niiden luo, jotka ovat aivan uusia aamulla ilmoitettuja "tapauksia". Joskus näitä käyntejä kertyy kovin paljon, mutta katsotaanpa, miten monimutkainen tästä päivästä muodostuu. Menemme ensin perheeseen, jossa äiti on tullut sairaaksi. Hänen sairautensa onkin vakavaa laatua, täytyy mennä lähimpään puhelimeen neuvottelemaan lääkärin kanssa. Äidin saamme sairaalaan, mutta kuka hoitaa lapset sillä aikaa. Neuvottelu sosiaalisihteerin kanssa ja hän lupaa kotisisaren vasta huomiseksi. Kuka hoitaa tänään? Menemme naapuriin ja ystävällinen naapurin rouva otti lapset, joita oli 4, kotiinsa. Olen aamulla arvioinut, ilmoitusten mukaan, potilaat tärkeysjärjestykseen ja sen mukaan on vuorossa nyt eräs vanhus, joka on edellisenä päivänä kaatunut ja "vähän" loukkaantunut. Hän asuu yksin, kolku-

tamme ovelle ja sisältä kuuluu liikettä, mutta ovi ei aukene. Uusi kolkuutus, nyt huudetaan: "En saa ovea auki!" Kierämme ikkunan alle, joka oli vähän raollaan. Vanhus oli siitä huutanut naapurin työlle ja pyytänyt soittamaan sirsarta. "Nyt sisar vasta tuli ja minulla on niin kova tuska", vanhus valitti. Ei auta muu kuin kiivetä ikkunasta sisään. Mikä näky — vanhuksen naama on turvoksissa ja mustana, käsi poikki ja huone sikin sokin. Taas matka lähimpään puhelimeen, on soitettava sosiaalitoimistoon ja sitten ambulanssi. Emme mekään saaneet ovea auki ja niin piti kulkea ikkunasta. Onneksi kiipeämisen taito on lapsena hankittu. Huokaamme helpotuksesta, kun saimme hänet poliklinikalle. Jätämme hänet ja kiirehdimme eteenpäin. Jäljellä on vielä 8 sairas-käyntiä, mutta ne ovat onneksi niitä, joille annetaan vain "pistos". Teemme tässä sivussa sen huomion, että seurakuntasisaren hoidossa olevat potilaat ovat melkein kaikki vanhuksia. Ei riitä, että heille annetaan tuo määrätty ulkonainen hoito, vaan usein on veisattava vielä heidän kanssaan "yksi värssy". Niin kiirettä ei saa olla, ettei sitä kerkiä tekemään. Yhdessä kodissa kiehautetaan kahvi, toisessa autetaan tiskaamisessa ja siivoamisessa, yhteen kotiin kannetaan joka päivä vedet ja puut j.n.e. Kun menemme tuttuun paikkaan, kuuluu jo eteiseen tervehdys: "Pävee, pävee!" ja kun lähemme pois, kuuluu jälkeemme: "Kiitoksii, kiitoksii!"

Päivä on pitkällä, ennenkuin olemme selvinneet sairaskäynneiltämme, mutta päivän työt eivät pääty tähän. Nyt alkavat kokonaan toisenlaiset askareet ja ruokaillessamme suunnittelemme niiden järjestystä. Olisi kyllä muutamia huoltokäyntejä, mutta niitä pitää jatkuvasti vain siirtää tuonnemmaksi. Tänään ei ole tyttökerhoa illalla, vaan menemme sensijaan neuvottelemaan erään ompeluseuran kanssa myyjäisistä ja talkoista.

Lähdemme jälleen. Ompeluseurataloon on matkaa ja menessämme sopii mainiosti tervehtiä erästä vanhusta, joka jo varmaan on odottanutkin tätä käyntiä. Niin olikin, saimme kuulla jälleen erästä raskasta elämäkertaa ja pohtia yhdessä elämän monimutkaisia vaiheita.

Mutta tämän vanhuksen luona taas ker-
ran opimme jotain: "Kun elämä on pa-
rasta ollut, on se työ ja tuska ollut". Pa-
laamme illalla väsyneinä ja ehkä onnel-
lisina kotiin.

Niin, nyt olette saaneet nähdä pienen
vilauksen seurakuntasisaren päivätyöstä.
Kiitän seurasta. Kuitenkaan ei kaikki
päivät ole samanlaisia ja on mahdotonta
muutamalla sanalla selittää työn sisäl-
töä. Näin syksyisin on taas pantava ompeluseurat alkuun, joissa sisaren läsnä-
olo olisi suotava. Tyttökerhot, joita hoi-
dossani on kolme, olisi myös aloitettava.
Pyhäkoulu on sunnuntaisin. Sitten on
suunniteltava vielä yhdessä diakoniatoi-
mikuntien kanssa vanhusten juhlia, ret-
kiä kunnalliskotiin ja sairaaloihin, myy-
jäisiä, avustusasioita, joihin käytetään
diakonia- ja yhteisvastuuvaroja, talkoita
y.m.

Seurakuntasisaren työ ei siis ole pelk-
kää sairaanhoitoa. Työntekijä, joka jou-
tuu käymään paljon erilaisissa kodeissa,
joutuu myös näkemään kaikkein syvim-
mälle sitä hätää ja tuskaa, joka muilta
jää huomaamatta. On järkyttävää jou-
tua kotiin, joka on mennyt rikki, on jär-
kyttävää kuunnella nuoren ihmisen tus-
kaa, jonka elämä on ajautunut karille,
on joskus myös järkyttävää katsella
elämän ja kuoleman kamppailua ihmi-
sessä. Niin, yleensä on järkyttävää jou-
tua keskelle suurta hätää. Mitä yksi ih-
minen, sisar, voi tämän kaiken keskellä
tehdä? Ei mitään, ellei hänellä ole sano-
maa siitä elämästä, jossa tuska on pois-
sa. "Hätä ja tuska maailman suurempi
on kuin luullahan, ken tahtoo kärsivää
auttaa." Jokaista kristittyä tarvitaan
Jumalan valtakunnan työhön.

Hyvä toveriliittolainen, Sinäkin voit
tehdä jotain, ainakin osaat rukoilla.
Mutta Sinä voit myös palvella jotakin
vanhusta, esimerkiksi viemällä hänet
joskus kirkkoon tai jotain muuta. Sinä,
nuori sisko, voit ajatella koko elämäsi
palveluksen työhön. Lue Room. 15:
1—3, 7.

K a i j a K u i t t i n e n

Alkajaisjuhlat ovat sunnuntai-
na lokakuun 23 päivänä. Tervetuloa!

Osoitteenmuutoksista pyyde-
tään ilmoittamaan toimitukselle.

Kirjoituksia tähän omaan leh-
teemme odotetaan. Joulunumeroon tar-
koitetut olisi lähetettävä marraskuun
loppuun mennessä.

Opettajavaihdos.

Juhannuksen valoisten ja tulevaisuu-
den toiveita kätkevien muistojen jouk-
koon, joista on lehdessämme kerrottu-
kin, pujottautui tummakin juova, jonka
aiheutti maatalousopettajamme, agrono-
mi Aino Karjalaisen lähtö. Kak-
sitoista vuotta saimme hänet pitää jou-
kossamme. Puutteellisiakaan olojamme
koskaan säikkymättä hän loi valoisalla
ja sydämellisellä olemuksellaan valoa
ympärilleen. Jumalan armo, joka oli kir-
kastanut hänen oman sielunsa monien
vaikeuksienkin alla, oli hänellä varsinaisen
opetustyönsä ohella oppilailleen
vietävänä. Sytyttävästi ja sydämelliseen
tapaansa hän puhui monasti opistoasi-
asta tavanomaisilla matkoillamme eri
puolilla oppilaittemme kotiseuduilla. Mo-
nia juhlahetkiämme hän rikastutti lau-
sunnallaan tai lausuntaryhmänsä esi-
tyksillä. Opistomme uusista mahdolli-
suuksista päärakennuksen valmistuttua
hän sai iloita kanssamme, samoin kuin
surra kanssamme kohdallemme annetut
surut. Huomattava osa opettajaperheit-
temme lapsijoukosta yleni Karikolla. Ei
ihme, että tapahtunut muutos jätti auk-
koa tähänkin yhteiselämän puoleen.

Emme voineet kieltää, että Karikon
perhe kaipasi isäänsä, joka tehtävänsä
vuoksi oli joutunut olemaan perheestään
erossa pitkät vuodet, ja ymmärrettävästi
isä kaipasi perhettään. Meidän oli kii-
tollisina muistettava sitä, että he näin-
kin kauan olivat jaksaneet ja tahtoneet
olla mukana opiston työssä, samalla
tinkien omista oloistaan. Nyt oli tullut
eteen muutto Kajaaniin, missä perheelle
oli avautunut tilaisuus helpommin olla
yhdessä. Juhannussunnuntain illaksi oli
opistolle kokoontunut oman väen mu-
kaan lähimpiä ystäviä ja tuttavita lausu-
maan kiitollisuuttaan uskolliselle työn-
tekijälle sekä toivottamaan hänelle Ju-
malan siunausta vastaisuuteen.

Pian tämän jälkeen jäi Karikko kumman autioksi — ketähän sinne muuttaisi asumaan. Näin ajattelimme usein, kunnes huomasiimme, että varmaan paras mahdollinen ratkaisu tässäkin toteutui: eräs varhaisimmille kurssiellemme tuttu opistolainen toi sinne perheensä, ja Karikon lapsiluku on entisestään kasvanut.

Samoihin aikoihin, kun lähtiäisiltä vietettiin, oli jo selvinnyt tärkeä ratkaisu agronomi Aino Karjalaisen seuraajasta. Kaikkiaan viidestä hakijasta ei lopultakaan ollut vaikeaa suorittaa valintaa. Johtokunta oli yksimielinen. Agronomi Julia Vesterinen Suomen Raamattuopistosta, edeltäjänsä aikalainen opiskelijana, oli monin tavoin hankkinut tähän tehtävään tarvittavia edellytyksiä sekä opettajana että odottavien erikoistehtävien suorittajana. Näytti siltä, että Jumala oli hoitanut tämänkin asian meidän tarpeemme tuntien, myöskin siinä mielessä, että oli johdattanut uuden opettajamme jo aikaisemmin rakastamaan Sanaansa ja jo edellisessä työpaikassaan löytämään siitä niitä rakennusaineiksia, joita opistommekin tahtoo nuorilleen tarjota heidän elämänrakennustaan varten.

Samalla kun vielä pyydämme kiittää agronomi Aino Karjalaista kaikesta siitä, mitä hän oli meille opettajana, työtoverina ja ihmisenä, tahdomme lausua agronomi Julia Vesterisen opiston työhön sydämellisesti tervetulleeksi ja toivottaa hänelle runsasta Jumalan siunausta ja menestystä sekä työniloa ja voimaa, jolla Taivaallinen Isämme on luvannut omansa varustaa.

Toivo Salomaa.

— *Jos täällä menet lähimmäisesi ohitse, on hän siellä ylhäällä sinun tielläsi, niin että sinun taivaan portilla täytyy uudestaan mennä hänen ohitsensa.*

Martti Luther.

Opistokodin juhannus.

Juhannuspäivän aattona, kauniin kesäisen sään vallitessa, alkoi hiljalleen saapua opistokotiin toveriliittolaisia ja opiston ystäviä. Silmien ihailtavaksi avautui opiston ympäristö täydessä kesän kauneudessaan. Sitä korosti vielä ilmassa leijalleva tuomen kukkien tuoksu. Myös opistokoti oli koristettu koivuina ja kukkasin.

Varsinainen juhla alkoi klo 19 sini-valkoisen Suomen lipun kohotessa salikoon opiston pihassa ”Ristis luo oi Jeesuksein” laulun saattelemana. Sen jälkeen lähdimme kiipeämään vaaralle, josta levittäytyi katseltavaksemme kaunis kesäinen maisema välkkyvine vesineen. Lauloimme aluksi yhteisesti: ”Jo joutui armas aika”. Johtaja Salomaa luki psalmin 103. Puheessaan hän kiinnitti huomiotamme ympärillämme avautuvaan luonnon kauneuteen ja siihen kuinka näin luonnon keskellä on helppompaa kuin seinien sisällä huomata Jumalan suuret ihmetyt meitä kohtaan. Sitten me toveriliittolaiset lauloimme: ”Soi kannel kaunis soi” sekä oman tunnuslaulumme. ”Maa on niin kaunis”, kotosi korkeuteen koko juhlaakansan laulamana! Nurmeksen seurakunnan nuorten ryhmä lauloi: ”Hyvä on Herra” ja kuhmolaisten tervehdyksenä kuulimme: ”Oi Sä laps Jumalan”. Laulettuaamme: ”Kiitos Sulle Jumalani”, piti johtaja loppurukouksen, jonka jälkeen yhdyimme nuorten virteen. Palattuamme vaaralta opistokotiin odotti meitä siellä kahvi ja virvoketarjoilu.

Seurasi ryijyjen luovuttamistilaisuus. Toveriliittolaisten lahjana ojennettiin opistolle taiteilija Laila Karttusen mallin mukaan kudottu kaunis vaaleasävyinen ryijy: ”Niitty kukkii”. Luovutuspuheen piti Kalevi Rätty. Opisto sai vastaanottaa vielä toisenkin ryijyn. Sen malli on vanha, kansanomainen Porvoosta peräisin oleva 1700-luvulta. Sen lahjoittajina oli muutamia opiston ystäviä, joitten puolesta puhui johtajatar Valkonen. Tämä ryijy oli kudottu opistolla kudonnanopettajan johdolla. Näin opistokoti oli saanut ensimmäiset ryijynsä sen viihtyisyyttä lisäämään. Siinä tilaisuudessa kuulimme myöskin Nurmeksen seurakunnan nuorten esittämä-

nä: "Ristille tie vapaa on", joka oli hyvin puhutteleva varmaankin monelle. Ylioppilas Liisa Haataja lausui runon: "Kannerva". Vielä käytti puheenvuoron opettaja E. Immonen Kuhmosta.

Metsämökin rannassa alkoi kokkojuhla klo 22. Kokon hiljalleen palaessa yhteisten laulujen lomassa puhuivat m.m. johtaja Salomaa, Erkki Korhonen, Pertti Kokki ja maanviljelijä Juho Ahtonen.

Juhannuspäivä aioitettiin aamuharautaudella, sen piti Pekka Lehikoinen. Jumalanpalveluksessa, joka alkoi klo 11, piti saarnan pastori Tikkanen. Päiväjuhlaan oli saapunut kirkkoherra Koivisto, hän piti meille puheen. Kuulijat mukaansatempaavaa oli kuhmolaisten laulua lausuntaesitys: "Tule Jeesuksen luo". Kuulimme sitten Sanni Huotarin laulavan: "Oi ylipaimen astu keskellemme" sekä "Aurinko armas valon suoja". Johtajatar Valkonen puhui lähtökohtanaan psalmin sanat: "Herra on minun paimeni, ei minulta mitään puutu". Agronomi Karjalainen lausui Väinö Havaksen runon: "Suvivirsi", jonka jälkeen johtaja Salomaa lausui kiitoksen sanoja poismuuttavalle agronomille. Kaija Kuittinen ja Sanni Huotari esittivät nyt kaksinlaulua: "Se autuas, ken Jeesukseen, jos kuinka käypi, luottaa". Seurasi pastori Tikkanen raamattutunti aiheesta: rukous. Hän mainitsi siinä m.m.: "Usko ja rukous kuuluvat yhteen. Rukous on sydämen puhetta Jumalan kanssa. Jos emme kuuntele Jumalan puhetta, Hänen sanaansa, ei meistä tule myöskään ruokoihijoita. Emme jaksa rukoilla, ellemmme usko Jumalan lupauksiin." Kuoro esitti laulun: "Kiittäkää Herraa" Ompelunopettaja Salomaa puhetta seurasi kolmiäänistä laulua Anneli Silvennoisen, Kaija Kuittisen ja Sanni Huotarin esittämänä: "On kesän kirkas huomen" ja "Herra Sun armos ulottuu". — "Vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty eikä rauhanni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi". Nämä sanat olivat johtaja Salomaa loppupuheen aiheena. Hän muistutti siinä meille, kuinka Jumalan armo on horjumaton ja liitto, jonka Hän on kanssamme tehnyt, järkkymätön. Tärkeintä vain on se, että me pysymme siinä liitossa, niin ettemme eksy tavoittelemaan toisarvoisia.

Vielä kokoonnuimme viettämään juhannuspäivän iltaa puheiden ja laulujen vaihdellessa. Sananvuoroa käyttivät johtaja Salomaa, Sakari Pennanen ja johtajatar Valkonen. Viimetalvisten

Jatkuu siv. 16.

Terveisiä Kajaanista

Ihanan lämpimän ja aurinkoisen kesän jälkeen on saapunut jälleen syksy sateineen ja myrskytuuliseen. Syksyn tulo tietää myös koulujen alkamista. Tuhannet ja taas tuhannet lapset ja nuoret kiiruhtavat omiin oppilaitoksiinsa tietojaan kartuttamaan. Varsin monet ovat ne nuoret, jotka näinä viikkoina valmistautuvat lähtemään kansanopistoihin suurin toivein ja odotuksin. Myöskin Nurmeksen seudun evankelinen kansanopisto Pielisen rannalla kokoaa uuden kurssin suojiinsa. Suuri on jo se nuorisoparvi, joka on saanut viettää talvikauden siellä ja monet heistä muistelevat tuota aikaa elämänsä sisältörikkaimpana aikana. Monet olisivat valmiit elämään opistotalven uudestaan toistamiseen. Käytännössä se oppilaille ei ole kuitenkaan ollut mahdollista. — Toisin on asianlaita, jos on saanut olla opistossa opettajana. Silloin on ollut mahdollista elää aina uuden kurssin mukana vuodesta toiseen unohtumattomia, mieleenpainuvia hetkiä. Nyt kun omalta kohdaltani opistovuodet ovat loppuneet, tunnen syvää kiitollisuutta sydämessäni siitä, että minulla oli tilaisuus olla mukana kolmellatoista kurssilla kansanopistokurssia "kertaamassa". — Jo aivan alkuaikoina aloin aavistella tosiksi psalmin sanat: "Minun onneni on olla Jumalaa lähellä", mutta vasta sitten niiden merkitys syveni ja kirkastui, kun jaksoin uskoa, että Jumalan rakkaus, joka ilmeni Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen lunastustyössä, kuuluu minullekin — ja vielä, mikä ihmeellisintä, jokaista päivää varten oli varattu "armo uus". — Jatkuvasti on turvallista elää, kun "kaikin päivin vierelläni hän kulkee, kunkin päivän huolet kantaen". "Älkää siis murehtiko huomisesta päivästä, sillä huomina päivä pitää murheen itsestään. Riittää kullekin päivälle oma vaivansa."

Sydämellisesti kiitollisena tervehdin teitä kaikkia

Aino Karjalainen

Saaran ja Kalevin juhla

oli sitten sunnuntaina heti juhannusjuhlien jälkeen. Ulkona oli luontokin juhla-asussa, tuomet kukkivat ja vedet välkkyivät. Opistokotimme juhlasaliin oli pystytetty alttari, jota reunustivat koirat ja jolle johti toveriliittolaisten juuri lahjoittama ryijy.

Omaisten, ystävien ja opistoverien kokoontua alkoi jumalanpalvelus, jossa johtajamme puhui. Välittömästi jumalanpalveluksen jälkeen seurasi vihkiminen. Johtajattaren soittaessa juh-lavaa häämarssia astuivat vihittävät kohti alttaria. Johtaja suoritti vihkimisen ja niin oli Jumalan edessä seurakunnan todistaessa vahvistettu Saara Mirjami Lehikoisen ja Kalevi Kullervo Rädyn elämänikäinen liitto. Erikoista ja vaikuttavaa oli se, kun kohta toimituksen jälkeen kajahti onnittelulaulu sulhasen omaisten esittämänä. Laulu

päättyi tällaiseen säkeistöön: "Jeesuksen jos askeleissa koko syömmiin käynte ain, voitte pitkin elämääne viettää häitä päivittäin. Eikä seppel morsiamen, ilotkaan voi muuttua, kunnes elon kruunuun saapi myrttiseppel vaihtua."

Onnittelujen jälkeen siirryttiin ruokasaliin hääkahville. Juhlat jatkuivat vielä tämän jälkeen. Jeesus itse tuntui olevan keskellämme, koskapa meidänkin tovereittenne oli niin hyvä olla. Esitetyämme opistolaisten ryhmänä Siionin Kanteleen laulun 561, lausui Eila Niskanen Hilja Haahden runon: "Jää luoksemme Jeesus." Morsian ja sulhanen lauloivat yhdessä ikäänkuin yhteisenä tunnuksenaan: "On Jeesus nimi suloinen". Vielä lauloivat opettaja Tuovi Ikonen ja Anneli Silvennoinen dueton: "Turvissa taivaan, suojaavain siipein, runsahin rauha osamme on". Johtaja ja johtajatar puhuivat ja yhteislaulut seurasivat toinen toistaan. Tästä juhlasta jäi meille kaikille kaunis muisto ja esimerkki siitä, miten rikassisäältäiset näissä merkeissä vietetyt häät voivat olla.

Teille Saara ja Kalevi on alkanut yhteinen elämäntaival, saahan Jeesus olla kodissanne ystävänä ja auttajana niin hädän kuin onnen päivinä, siunaten askeleitanne. Näinhän lauloimme juhlassanne me opistoverinne:

"Nää nuoret Jeesus, sä suojaas sulje!
Käy heidän ainaiseks oppaakseen.
Niin että kulkunsa kuolon maasta
veis elon lähteille taivaaseen."

Opistoveri

Terveisiä Mieslahdesta.

Keväällä sain suureksi ilokseni olla mukana seurakunnan kustantamana pyhäkoulusihteerikursseilla Mieslahden kansanopistolla. Siellä oli todellakin siunattua olla mukana. Neljän päivän aikana saimme kuulla ja oppia paljon uusia asioita pyhäkoulutyöstä.

Siellä saimme kuulla useita luentoja ja alustuksia, joista sitten keskustelimme eri ryhmissä. Nämä keskustelut toivat uusia näkemyksiä esille ja antoivat

enemmän tuntemusta lapsista ja heidän kehityksestään.

Erikoisesti jäi mieleeni professori Martti Haavion luennosta muutamia kohtia. Hän sanoi, että se uskonnollinen työ, jota varhaislapsuuden suhteen pyhäkoulussa tehdään, painuu myös sielun syväkerrostumaan, antaen sieltä salatummin tai ilmeisemmin vaikutusta elämämme loppuun asti. Tämän vuoksi on lapsen uskonnollinen kasvatus varhaisvuosista lähtien sangen tärkeä. Myöhäislapsuutta on usein pidetty uskonnollisessa suhteessa köyhänä kautena. Mutta on muistettava, että uskonnollinen elämä silloin tekee kasvuaan joskin salatumin, kun eräät muut puolet lapsen kehityksessä ovat silloin etualalla. On tärkeätä pyrkiä liittymään lapsen kokemusmaailmaan, hänen kaipuisiinsa ja toiveisiinsa. Kun ajattelemme esimerkiksi elämän hädän ja uskonnollisen elämyksen läheistä yhteyttä, niin silloin on tärkeätä pitää opetuksessa esillä sitä näkökohtaa, että Jumala on aina meitä lähellä, auttaa ja pelastaa. Ja näin voimme antaa lapselle turvallisuuden tuntoa. Mutta tämä ei suinkaan merkitse sitä, että kristillisyyden muut puolet, esim. omantunnon elämä olisi jätettävä hoitamatta. Syyllisyyden tuntoa ja Jumalan anteeksiannon kokemusta on jo lapsuudessa olemassa, joskaan ei niin voimakkaana kuin myöhemmin omakohtaisessa uskossa, niitä tunteja on hoidettava eteenkinpäin. Muutenkaan ei opetuksessa ole jätettävä vastaamaan vain sitä kehitystasetta, jolla lapsi parhaillaan on, vaan häntä on samalla pyrittävä ohjaamaan kehityksessä korkeammalle tasolle. Lapsi jo luonnostaan tuntee eniten mielenkiintoa sellaisia tehtäviä kohtaan, jotka eivät ole liian yksinkertaisia ja helppoja. Lapsityössä niinkuin aikuistyössäkin on tärkeätä, ettemme puhu sellaisille olennoille, jollaisiksi kuvittelemme heidät, vaan sellaisille, jollaisia he ovat todellisuudessa. Jumalan sana on sisäisesti muuttumaton, mutta se on pyrkinyt jo raamatun ihmisiä lähestymään niissä tilanteissa, joihin he elämässään joutuvat ja sillä kielellä, jota he ymmärtävät. Kuvittelut Jumalasta, taivaasta ja enkeleistä eivät sinänsä todista, että lapsella olisi omakohtaista sydämen kosketusta Jumalan maailmaan. Kristillisesti puhuen usko syntyy lapsessa siten, että hänelle opetettu Jumalan sana löytää hänessä piilevän vastaanottolaitteen eli omantunnon.

Toimikaamme vain luottaen Jumalan sanaan, jossa selvästi sanotaan: "Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelas-tuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden" ja: "Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni".

On varmaa, ettemme olisi pyhäkoulu-työssä, ellei itse Jumala olisi meitä vetänyt ja kutsunut. Hän ei ole ainoastaan kutsunut, vaan hän tahtoo kasvattaa meitä. Pyhäkoulu työ on meidän viljelys-maa. Tämä oli meidän kaikkien kurssi-laisten yhteinen mielipide Mieslahdessa.

Todella me tarvitsemme pyhäkouluja ja niille opettajia kasvattamaan lapsia, mutta ennenkaikkea me tarvitsemme sanassaan läsnäolevan Herran siunausta työhömme, uskoa ja luottamusta Häneen, työnantajamme.

Helka Heikura

Retkellä Helsingissä.

Kauniina kesäaamuna, 28. päivänä ke-säkuuta oli meitä viime vuoden opisto-laisia noin puolet lähdössä yhteiselle ret-kelle kohti Helsinkiä.

Oppaaksemme opistolta saakka saim-me opettaja Kanniston, johtaja liittyi mukaan myöhemmin. Ei mikään estänyt meitä olemasta iloisia, saimmehan taas pitkästä aikaa olla yhdessä näin moni-lukuisesti. Oman panoksensa matkan mukavuuteen antoi kaunis ja lämmin sää, jota riitti sitten koko retkemme ajan. Joukossamme oli vain muutamia, jotka olivat ennen käyneet Helsingissä. Katseltavaa matkan varrellakin oli pal-jon. Totesimme, että oli aika tavalla eroa meidän ja maamme eteläisempien osien kesän tulolla, koska siellä omenapuut olivat jo täydessä kukassaan, kun taas meillä tuskin vielä puiden lehdet olivat täysikasvuiset.

Matkan pituutta emme huomanneet-kaan, niin se meni nopeasti. Kun saa-vuimme Pieksämäen asemalle, oli joh-taja jo odottamassa siellä. Täällä vaih-doimme Helsingin pikajunaan, johon meille oli varattu vaunu. Saavuimme pe-rille pääkaupunkiin kello 23:n aikaan

saman päivän iltana, jolloin olimme läheneet opistolta. Oli jo aika hämärää, kun astuimme vaunusta ulos. Kaupungin joka suunnalta näkyi moniväriset, loistavat mainosvalot. Yöpaikkamme, johon meidän sitten oli suunnattava kulkumme, oli noin 10 minuutin raitiotievaunumatkan päässä asemalta. Tämä paikka oli Helsingin evankelinen korkeakoulu.

Seuraavana aamuna heräsimme virkistyneinä ja puoli yhdeksän aikaan olimme valmiit lähtemään ensimmäiselle kierrokselle kaupunkiin. Katseltavaa oli tietenkin hyvin paljon. Autoja ja raitiovaunuja kiiti joka puolella. Aluksi meitä kaikkia ensikertalaisia taisi pelottaa kadun ylittäminen, mutta pian siihen sentään totuimme. Päivä toisensa jälkeen kului nopeasti kaupungin katselemisen merkeissä. Ensimmäiseksi tutustuimme Stadionin nähtävyyksiin. Täällä ajoimme ensi kertaa hissillä. Stadionin 72 metriä korkeasta tornista käsin saimme yleiskuvan koko Helsingistä. Uimastadion oli myöskin katsottava, muutamat meistä kokeilivat sen kelpoisuuttakin. Erikosen mielenkiintoista oli tutustua Helsingin moniin kirkkoihin. Kävimme sisällä mm. Johanneksen, Lutherin, Töölön ja Suurkirkossa. Kierrellessämme hautausmailla Hietaniemessä poikkesimme katsomaan myöskin juutalaisten siunauskappelia, missä meistä oli erikoista se, ettei ristiä näkynyt missään, vaan sensijaan kuusikulmainen Daavidin tähti, mikä juutalaisuuden tunnus oli kuvattuna myös hautakivissä juutalaisella hautausmaalla. — Yhtenä päivänä tutustuimme eduskuntataloon sekä kansallis- ja Mannerheim-museoon. Viimeksi mainittu oli tavattoman mielenkiintoinen käyntipaikka. Täältä jatkoimme kulkua Tähtitorninmäelle. Se oli tervetullut levähdyspaikka, sillä asfalttikaduilla kulkeminen kävi jaloille. Näimme siellä järkyttävän kauniin haaksirikkoisten patsaan. Täältä avautui näköala myös vilkasliikenteiseen eteläsatamaan, näkyi presidentin linna ja toiselta suunnalta häämötti Suomenlinnan kirkon torni.

Mitpä olisi Helsingissä käynti, ellei saisi nähdä myös Korkeasaaren "asukkaita"! Niinpä mekin suuntasimme kulkumme sinne vievään laivaan. Saimme siellä omin silmin nyt nähdä ne monet ihmeelliset eläimet, joista ennen olimme vain kuulleet kerrottavan. Viihdyimme saarella useita tunteja. Toinen merimatkamme kohdistui Suomenlinnaan, missä saimme tutustua maamme kuu-

luisiin historiallisiin paikkoihin. Samalla nautimme leppoisasta, virkistävästä merituulesta ja ihailimme pääkaupunkimme valkeita rakennuksia mereltä päin.

Helsingissä ollessamme meillä oli tilaisuus käydä myös Elannon leipätehtaassa, mikä kuulemma on Euroopan suurimpia alallaan. Ihmettelimme kovasti, miten nopeasti siellä kaikki taптаui. Käden käänteessä taikina muuttui leiväksi, mikä sitten heti pakattiin markkinoille vietäväksi.

Helsingissä alkoivat meidän opistolaitten siellä ollessa evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlat, jotka kestivät kesäkuun viimeisestä päivästä heinäkuun kolmanteen. Juhlien keskeisin paikka oli Lutherin kirkko. Avajaiset olivat Johanneksen kirkossa, joka mielestämme oli tavattoman kaunis korkeine holveineen. Juhlasaarnan täällä piti rovasti Rapeli puhuen Ps. 73: 23—28 johdosta. Pastori Savolainen, joka hiljattain oli palannut Japanista, toi tervehdysten sieltä ja kertoi Japanin oloista sen uskonnoista ja elämästä. Myös paljon muita puhujia oli saapunut tähän tilaisuuteen.

Seuraavana päivänä olimme Lutherin kirkossa nuorisojumalanpalveluksessa. Juhlat jatkuivat näissä merkeissä iltaan asti, jolloin oli myös evankelisten kansanopistojen esittäytyminen. Niin mekin lauloimme kuorossa Sionin kanteleen laulun: "Soi kannel kaunis soi..." Tätä laulua laulettaessa tuli siinä elävästi mieleen jälleen kulunut opisto aika, sekin tunti, jolloin tuota laulua ensi kerran opettelimme.

Kansanopistoillan jälkeen moni meistä alkoi ajatella jo kotiin paluuta tosin kovin haikein mielen. Juhlien loppuun asti jäi meitä vain kymmenkunta. Lauantaipäivänä osallistuimme juhla jumalanpalvelukseen sekä illalla otimme osaa ehtoollisjumalanpalvelukseen Lutherin kirkossa. Hartauspuheesta jäi tällöin mieleen erikoisesti se ajatus, että parhain paikka täällä alhaalla on se, missä voimme palvella. Hänen kärsimyksiensä osallisuudessa, vaivaa ja pilkkaa kokien Jeesus kutsuu omiansa tekemään työtä, ettemme enää eläisi itsellemme, vaan hänelle. Kristus tarvitsee työhönsä hänen rakkautensa valtaamia ihmisiä, ihmisiä, jotka ovat sisältäpäin sulaneet, kuten puhuja sanoi. Paras paikka ihmiselle on olla Jeesusta lähellä. Vain sillä paikalla kykenemme palvelemaan ja rakastamaan lähimmäisiämme. Samassa tilaisuudessa piti meidän johtajamme rippipuheen aiheena se kohta profeetta

"Herra, kenen tykö me menisimme?"

Lukiessani tuota Joh. evank. 6. lukua kuljin ajatuksissani teidän luonanne, te Pohjois-Karjalan ja Kainuun nuoret. Teissä on varmastikin monia, jotka Pietarin tavoin olette nähneet Herran kirkkauden ja hänen kanssaan ilomielin huudahtatte: "Kenenkä tykö, Sinullahan on iankaikkisen elämän sanat!"

Ehkä teissä on myös joitakin, joiden mielestä Herran puhe on kovaa puhetta, liian vaativaa, liian velvoittavaa. Älkäämme silloinkaan menkö pois, vaan pysähtykäämme kuulemaan rakkauden sävel tuossa kovaltakin kuulostavassa puheessa ja muistakaamme, että Herran luota pois menemme aina murheellisina, kuten rikas nuorukainen.

Jotkut teistä varmastikin suoranaisesti kyselevät, kenenkä tykö menisin, että saisin elämälleni sisällön, että voisin elää särytöntä, ehjää elämää, tulla hyödylliseksi ihmiseksi. Ehkä teissä nyt opistoon tulevissa on tällaisia. Rakkaat nuoret,

iloihsen siitä, että Herran sanan ääressä ja yhdessä toisten kanssa haluatte elämällemme sisältöä etsiä. Olen kanssanne saman kysymyksen edessä täällä työtä alkaessani. Olen kuullut Hyvän Paimenen rakkauden täyttämän äänen siinä, että Hän on työhönsä kutsunut. Mutta se on myös "kovaa puhetta", joka velvoittaa ja vaatii, joka käskää kaitsemaan ja ruokki- maan ja joka ennenkaikkea kysyy: "Rakastatko?" Niin, ja joka kerran vaatii tilille. Kuinka voisinkaan tuon rakkauden ja tuon vakavuuden tuntien mennä pois, kuinka voisinkaan muuta kuin pyytää painautua vain lähemmäksi Häntä, jolla ovat elämän sanat, jolla on antaa kaikki, mitä tarvitsen, joka on jo edeltä valmistanut kuuliaisuuden, joka yksin on tosi viisautta ja täydellinen anteeksi- antamus. "Jeesuksen mä kanssain tahdon, yksin en mä uskalla."

Julia Vesterinen

Hesekielin kirjasta, missä Herra sanoo: "Minä itse kaitseen lampaistani". Hän mainitsi m.m., ettei ole ainuttakaan, jolle Jeesus ei olisi sanonut: "Kaitse minun lampaistani!" Kaikille meille kuuluu tuo sana. On raskasta nähdä tilaisuuksien menevän ohi omien laiminlyöntien vuoksi. Hän itse tahtoo olla meidänkin kohdallamme työssä, on armoa, kun hän näyttää laiminlyöntimme, vielä suurempaa armoa on nähdä hänet anteeksiantavana, puhdistavana Vapahtajana. Jumalan paimenhoitoon kuuluu lepo ja vapautus kaikesta, mikä meitä painaa, myöskin laiminlyönnin synnistä. — Valtavaa oli nähdä se joukko, joka sinä iltana kävi Herran Pöydässä.

Viimeinen joukko meitä opistolaisia lähti matkalle juhlien loppuessa sunnuntai-iltana. Ikävältä tuntui erota, olimmekin viettäneet unohtumattomia, muistorikkaita hetkiä yhdessä. Olimme kaikki olleet ihastuneita näkemäämme ja mikä parasta, Sana oli jälleen saanut puhutella meitä. — Matkamme oli kaikin puolin onnistunut ja olimme saaneet kokea välähdyksen suurkaupungin elämästä, mutta ei varmastikaan moni meistä olisi halukas muuttamaan kau- niilta ja rakkaalta kotiseudultaan sen levottomaan hälinään.

Anna-Liisa Partanen

Raamatunlukumme.

Kesä on mennyt, ihana kesä. Saiko se olla myöskin ihana ja virvoittava kesä Jumalan Sanan ansiosta. Oliko Sana Sinulla käytössä? Älä pahastu, rakas toveriliittolainen, tätä tiedusteluani, sillä on kysymyksessä elämämme. Itselleni on syytä tuosta asiasta muistuttaa yhä uudestaan ja uudestaan. Enemmän aikaa Sanan lukemiseen ja tutkimiseen! Siitä hyötyy juuri työmme, joka meillä niin usein on esteenä ja puolustuksena. "Kiireemme" osoittautuvatkin silloin monta kertaa tyhjäksi touhuksi. Tarvitsemme ennenkaikkea tuota hiljaisuuden voimaa, minkä Sanan ääressä vietetty hetki voi antaa. Tarvitsemme kuulla äänen: "Minä olen Herra, Sinun Jumalasi, joka ope- tan sinulle, mikä hyödyllistä on, johdatan sinua sitä tietä, jota sinun tulee käydä. Jospa ottaisit minun käskyistäni vaarin, niin olisi sinun rauhasi niinkuin vira." Jes. 48: 17 s.

Kesäaikainen raamatunlukumme käsittelee psalmit. Niille, jotka tätä seurasi- vat, varmaan moni psalminlause tuli rakkaaksi ja puhuttelevaksi. Itselläni on aivan kuin päällimmäisenä vieläkin ps. 121: 8: "Herra varjelee sinun lähtemisesi ja tulemisesi, nyt ja iankaikkisesti." Se sattui minulle silloin, kun oli lähde- tävä kotoa lomalta. Lähteminen on usein vaikeata ja uusiin olosuhteisiin tuleminen jännittävää. Edessä tuntui olevan tehtäviä, jotka peloittivat. Tämä lause rohkaisi ihmeellisesti ja sain kokea sen myöskin pitävän paikkansa. Vieläkin se ikäänkuin kannattaa elämää. Varmaan Sinullakin olisi samanlaista kerrottavaa Jumalan ylistykseksi. Näin päättyikin viimeinen psalmi: "Kaikki, joissa henki on, ylistäkää Herraa! Halleluja!" Kerrohan joskus Viestillemme, mitä olet saanut raamatun ääressä.

Jospa nyt jatkaisimme yhteistä luku- amme Sananlaskuista. Niistä saamme paljon ajattelemisen aihetta ja monta hyvää neuvoa elämäämme varten. Sen- jälkeen ottaisimme Jesajan kirjan tutus- tuaksemme tähän ihmeellisen monipuoli- seen profeetalliseen kirjaan, jossa Jee- suksen, kärsivän palvelijan, kuva jo niin ihanana näkyy. Alamme laskumme loka- kuun ensimmäisestä ja luemme jälleen luvun päivässä. Näin jää joku luku vielä ensi vuoden puolelle, kunnes taas so- vimme uusista "lukujärjestyksistä."

Jumala itse antakoon sanansa tulla eläväksi ja voimalliseksi kohdallamme.

OPISTOKODIN JUHANNUS

Jatkoa siv. 11.

opistolaisten kuoro lauloi: "Soi kannel" ja "Laula Siion".

Taas oli yksi juhla opistokodin suo- jissa päättynyt. Suuri ilo oli nähdä nuo- ria ja vanhempaakin väkeä niin run- saasti Sanan äärellä juhannuksen vie- tossa. Varmaankin moni lähti virkisty- neenä ja uutta voimaa saaneena elämän arkiaskareihinsa kotitanhuvilleen.

R a u h a H o n k a n e n

TIETOOMME ON TULLUT:

Vihittyjä:

Artturi Kyllönen ja Eevi Kuvaja (1942—43), Veli Karhu ja Saima Immonen (1948—49), Heino Haverinen ja Lahja Pyykönen (1948—49), Matti Miettinen ja Sinikka Hassinen (1948—49), Gustaf Hällström ja Marjatta Lainpelto (1948—49), Kalevi Rätty (1950—51), ja Saara Lehikoinen (1954—55), Oiva Timonen ja Katri Väyrynen (1950—51), Pauli Pöysti ja Marjatta Komulainen (1951—52), On- ni Kukkonen ja Mirja Kortelainen (1951—52), Veikko Lehikoinen ja Hertta Peh- konen (1952—53), Antti Heinonen ja Or- vokka Tuovinen (1952—53), Eino Saa- relainen (1953—54) ja Tyyne Laakko- nen, Veijo Kettunen (1953—54) ja Toini Turunen (1953—54).

Kihloissa:

Tuomo Heikura (1949—50) ja Aira Mahanen.

Eri oppilaitoksiin päässeitä:

Apuhoitajakurssille Mikkeliin Mirja Ikonen (1951—52), seminaariin Joensuu- hun Eero Moilanen (1952—53), Harjulan Ompeluopistoon Lahteen Sisko Kilpeläi- nen (1953—54), Pohjois-Karjalan Kes- kusammattikouluun Joensuuhun Heikki Vaakanainen (1954—55), Helsingin Ev. Kansankorkeakouluun Tuomo Tanska- nen (1946—47), Anna-Liisa Partanen (1954—55) ja Eino Voutilainen (1954—55), Pohjois-Karjalan kiertävään koti- teollisuuskouluun Lieksaan Terttu Meri- läinen (1953—54) ja Helka Heikura (1954—55) sekä Loimaan kodinhoitajakou- luun Maila Kilpeläinen (1951—52).

Pyytäkäämme, että Hän itse tekisi meis- tä ahkeria raamatunlukijoita.

Parhaat terveiseni!

Helvi Valkonen.